

LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 10. (89.) 2011. gada oktobris

IR DZĪVE DOTA MAN – ES DZĪVOJU!

28.septembrī Mazsalacas pilsētas bibliotēkā notika foto izstādes „**Tunisija - Āfrikas eksotika un arābu viesmīlība**” atklāšana un tikšanās ar vienu no izstādes autoriem - ilggadējo Mazsalacas vidusskolas skolotāju, mazsalacieti Jāni Valentinoviču. Viņš kopā ar ģimeni, pirms kāda laika apceļojot Tunisiju, tajā gūtos iespaidus veiksmīgi iemūžinājis fotoattēlos, kuri **visu oktobri būs apskatāmi bibliotēkā.**

Taču tie, kuri atsaucās uzaicinājumam un bija klāt izstādes atklāšanā, uzzināja daudz interesanta, klausoties paša autora stāstījumā, un varēja iepazīties ar tiem foto attēliem, kuri izstādē nav pieejami, bet tikšanās laikā kalpoja kā labs ilustratīvs materiāls stāstījumam. Klātesošie uzzināja, ka Tunisija ir 3 reizes lielāka par Latviju, ka lielākā daļa iedzīvotāju šajā valstī ir arābi, kuru galvenā nodarbošanās ir olīveļļas iegūšana, un ka šis koks ir ļoti liela vērtība, kuru nepārdod, bet manto no paaudzes paaudzē, ka valstī nav tāda problēma kā alkoholisms, ka visi vīrieši ir precējušies, bet precēties drīkst tikai tad, ja ir sava māja, kurā dzīvot, ka valstī stingri tiek ievērotas austrumu ģērbšanās tradīcijas- un, ja tūristi to neievēro, par viņiem smejas un izsaka piezīmes, ka Tunisijas sālsezera klāj tik bieza sāls kārtā, ka pa to var staigāt kājām, ka policisti, saņem tik mazas algas, ka atklāti ņem kukulus, bet neviens par to viņus nesoda, ka satiksmes noteikumi mūsu izpratnē netiek ievēroti, tāpēc katrā ielu krustojumā ir izbūvēts aplis un uz ielām ir daudz gulošie policisti u.c.. Secinājums pēc stāstītā ir viens - ceļot noteikti atmaksājas, jo gūtie iespādi un atmiņas paliek gan bildēs, gan sajūtās, gan pieredzē.

Pasākumā otrajā daļā čačlākie lasītāji pastāstīja un iepazīstināja ar jaunākajām grāmatām bibliotēkā, jo tieši viņiem, kuri piedalās bibliotēkas pasākumos un regulāri apmeklē bibliotēku, tiek dota priekšroka - ņemt uz mājām un izlasīt tikko bibliotēkā iegādātu grāmatu, lai pēc tam par to pastāstītu citiem. Tā mēs uzzinājām par E.Rukas

un A.Bley grāmatu „Uzbekistāna. Starp zeltu un urānu.”, kura ir viena no 15 grāmatām sērijā „15 jukušas avis”, kur avis nozīmē 15 bijušās PSRS republikas un autore ir nolēmusas ceļot, vērot, piedzīvot un pierakstīt aitu stāstus tekstā un bildēs. Ievērtību izpelnījās arī grāmata „Ziemeļvidzemes ainavas. Noklusētie stāsti”, kuru izdevis un bibliotēkai dāvinājis Valsts Meža dienests un kura tapusi projekta „Neapzinātās kultūras mantojuma vērtības kopējā dabas un kultūras telpā” ietvaros un sniedz priekšstatu par kultūras mantojuma dažādību lauku ainavā, tai skaitā, Skaņkalnes, Ramatas, Sēļu u.c. pagastos. Kā skaistas latviešu valodas paraugs tika minēta Sk. Kaldupes grāmata „Deg pīlādži Kurzemes sniegos”, kurā autore risina bēgļu laiku notikumus Kurzemē 2. pasaules kara laikā. Par izsūtījuma laiku Sibīrijā un garīgi stipru personību - Oļģertu Kroderu stāstīts grāmatā „Mēģinu būt atklāts”. Savukārt, dzejas mīļotājiem tiek ieteikta I.Feikneres grāmata „Zelta stīga”.

Pasākuma noslēgumā cienājāmies ar izstādes autora Jāņa ciemakukuli, kurš tika pasniegts uz šķīvja, kas atvests kā suvenīrs no Tunisijas, un risinājām personiskākas sarunas pie tējas tases, jo, izrādās, ka bibliotēka un tās rīkotie pasākumi ir tā vieta, kur var satikties mazsalacieši, kuri ikdienā nemaz tik bieži nesatiekas.

Tāpēc aicinām ikvienu, kurš vēl tikai domā, vai apmeklēt bibliotēkas rīkotos pasākumus, vai vēl šaubās un nevar izlemt, nākt vai nē - nākamreiz noteikti atnāciet, jūs uzzināsiet kaut ko jaunu, iepazīsities ar citiem cilvēkiem un jaukā gaisotnē labi pavadīsiet laiku.

Mīļš paldies Jānim, kurš piedāvāja izstādi, un pasākuma dalībniekiem – abām Vijām, Baibai, Antrai, Maigai, Līgai, Lienei, Ivetai un Maijai.

Zane

Dzejas dienu atskaņās...

Jau daudzus gadus Ramatas pusē pie latviešu pirmās dramaturģes Marijas Pēkšēnas akmens Nellijas Nurmikas rosināti un izloloti rudenos notiek dzejas dienu pasākumi. Tā tas bija arī šogad. Ne visos esmu piedalījies, bet šoreiz mani un manu kolēģi Ivetu laipni uzaicināja palasīt sev tuvas dzejas rindas, jo pašas vēl pagaidām nerakstām...;) Man nezina kāpēc šķiet, ka Ramatas pusē ir tāda īpaša aura un, ja vien tieku aicināta, es labprāt tur braucu. Arī šoreiz biju priecīga satikties ar cilvēkiem, ieklausīties Aivara Ustupa, Gunas Rasas dzejas rindās, Antona Benjamiņa un Baibas Melķes pārdomās, ansambļa „Dziesmotā senatne” izpildītajās dziesmās... Vienīgi sarūgtināja fakts, ka tajā pašā dienā pēc pāris stundām notika arī Austrā Graša organizētais pasākums „Dzeja mežā”... It kā esam vienā novadā, bet ne jau pirmo reizi tā notiek, ka pasākumi pārklājas. Zinu, ka kultūras centrā datums par Ramatas dzejas dienu pasākumu bija jau zināms gada sākumā...

Lai nu kā, bet ļoti priecājos, kad viena no mūsu bibliotēkas čaklākajām lasītājām no Ramatas pagasta – **Mārīte Kūrēna** nesen, ienākot bibliotēkā tā diezgan kautrīgi iedeva palasīt, ko pati Dzejas dienu iespaidā uzrakstījusi... Ar viņas atļauju ievietuju šīs dzejas rindas šai izdevumā:

**Es nedomāju daudz par dzīves jēgu,
Ir dzīve dota man – es dzīvoju...
Un neskaužu, ka citiem labāk klājas,
Jo manas kļūdas tikai manas ir.
Es priecājos par sauli uzaustošo,
Par lietu, kas aiz loga klusi līst.
Man labs ir viss un tikai vienu lūdzu –
Man manas domas allaž atstājiet!
Es gribu darīt tikai kā es gribu,
Lai varu savās acīs skatīties.
Un nekaunos par dzīvi nodzīvoto,
Jo zinu – kāds man viņu dāvājis.
Par dāvanu ir allaž jāpriecājas
Un es to daru, izjūtu no sirds,
Jo nečikstu, ka manim slikti klājas.
Vēl kļiedzu: „Dzīvoju!”
Un tā, lai visi dzird!**

Paldies, Mārīt! Lai dzīves optimisms saglabājas arī turpmāk!

Un atkal aicinu arī citus šī izdevuma lasītājus dalīties ar saviem radošajiem darbiņiem, savām pārdomām par dzīvi, izlasīto vai notikušo, lai kopīgi vairotos labais un gaišais ap mums.

Maija

Pasaulē pazīstamais un daudzu lasītāju mīlētais rakstnieks **Paulu Koelju** publicistikas un atziņu krājumā **"Kā aizplūstoša upe"** apkopojis savas pārdomas un vērojumus par dažādiem dzīves notikumiem, sastaptajiem cilvēkiem, neparastiem ceļojumiem, kā arī aktuāliem notikumiem pasaulē. Rakstnieka atmiņu mirkli un dzīves vērojumi iepriekš publicēti dažādos preses izdevumos laika posmā no 1998. līdz 2005. gadam, tomēr latviešu lasītājam pieejami pirmo reizi. (Grāmata izdota 2008.g.) Brīžiem ar svaigu humoru, citviet pavisam nopietni un smeldzīgi, Paulu Koelju atkal runā par būtisko: dzīvi, nāvi, likteni, sapņiem, mīlestību, izvēli...

"Šīs grāmatas lappuses vēsta par mirkļiem, ko esmu izdzīvojis, stāstiem, kas man uzticēti, pārdomām, kam esmu ļāvis dažādos dzīves posmos, ceļojot pa sava mūža upi. Manās grāmatās autors ir cilvēciska būtne, kas meklē dzīves jēgu un atbildes uz mūžīgiem jautājumiem..." - tā Paulu Koelju.

Esmu izlasījusi gandrīz visas šī autora grāmatas un katrā esmu ko noderīgu atradusi priekš sevis. Ieskatam viens stāstiņš...

STĀSTS PAR ZĪMULI

Puisēns vēroja, kā vectēvs raksta vēstuli. Kādā brīdī zēns iejautājās:

-Vai tu raksti par to, kas notika ar mums? Varbūt tu raksti par mani?

Vectēvs pārstāja rakstīt un pasmaidīja. Tad paskaidroja mazdēlam:

-Jā, es rakstu par tevi. Bet daudz svarīgāks par vārdiem ir zīmulis, kuru lietoju. Un, kad pieaugsi, es gribētu, lai tu esi kā šis zīmulis.

Zēns ziņkārīgi vēroja zīmuli, vēroja, bet neko sevišķu nemanīja.

-Tas ir tāds pats zīmulis, kā citi, ko esmu redzējis!

-Viss atkarīgs no tā, kā tu skaties uz lietām. Zīmulim piemīt piecas īpašības, kuras iegūstot, cilvēks dzīvo saskaņā ar pasauli.

Pirmā īpašība. Cilvēks var darīt lielas lietas, bet nekad nedrīkst aizmirst, ka pastāv Roka, kas vada viņas soļus. Šo roku mēs saucam par Dievu, un tā virza mūs turp, kurp vēlas Viņa griba.

Otrā īpašība. Reizēm vajag pārtraukt rakstu darbus un ķerties pie zīmuļa asinātāja. Zīmulis mazliet cieš no tā, bet kļūst daudz asāks. Tāpēc arī tev jāiemācās izturēt sāpes, lai kļūtu par labāku cilvēku.

Trešā īpašība. Zīmulis vienmēr atļauj izdzēst tās vietas, kur esam kļūdījušies. Tev jāsaprot, ka cilvēks labo savus darbus ne tikai tāpēc, ka tie būtu slikti, bet galvenokārt tāpēc, lai nenovirzītos no patiesības ceļa.

Ceturtnā īpašība. Nav būtiski no kāda koka vai kādā formā zīmulis darināts. Svarīgs ir tā kodols, grafiņš. Tāpēc vienmēr rūpīgi seko līdzi, kas notiek tavā sirdī.

Un beidzot zīmuļa piektā īpašība. Zīmulis vienmēr atstāj zīmes. Atceries - lai ko tu darītu, aiz tevis vienmēr paliks pēdas. Tāpēc vienmēr apzinies, ko dari.

Ar mīlestību un pateicību šo izdevumu veidoja bibliotekāre

Maija Reinvalde, tālr. 64251246, e-pasts: maija.r@sveiks.lv